

лятъ, щото имахъ бащино. По-старій който бѣше единъ лошъ и лукавъ човѣкъ, поиска да обсеби повечето иманіе и, защото имаше много пріатели отъ селскитѣ първенци, всичкитѣ бѣхъ откъмто него. За това каквото имаше хубавичко, то са падна на голѣмия братъ : най-добритѣ ниви и лозя, градината съ *бостанчето*, двата по-млади волове, кравата съ телето и други по-хубави нѣща и покъщнини се за него; а на по-малкій братъ *отъ топора топоринката*, или щото бѣше нехвелито и най-лоше, то са падна на неговія дѣлъ. Горкій отрѣдомъ покрусанъ, и като нѣмаше кой да продума откъмъ него, той си прихвана—зе каквото му дадохъ и прибра са на една стърна да си глѣда работата.

Старій му братъ, който имаше сичко напълно, подкачи да оре и да засѣва, ходѣше да си тюрулика веселъ, и никакъ не огаждаше, че са е отдѣлилъ. А онзи сиромашъ като нѣмаше наскопосъ волове продаде кравицата си и една мършава биволица, що му са паднахъ, та си купи единъ волъ; но съ единъ волъ са не оре, и той бѣше прѣсиленъ да земе пари съ тѣжка лихва (файда), та да купи юще единъ волъ. Тогава са постѣкми за работа, но не бѣше веселъ, а кждѣто ходяше се си въздишаше. Когато орѣше камънливата нива, тя бѣше мѣжду два пѣтя и наблизо имаше дълбока локва, дѣто често воловетѣ подвличахъ оралото и отивахъ прѣзъ локвата, а той сиромашъ слѣдъ тѣхъ укалваше са до уши; той са сърдяше и лютѣше на воловетѣ, дѣто го карахъ да газии да са пѣха вътинята. А най-усилно му бѣше когато глѣдаше, че братъ му оре на срѣща веселъ и съкога засмянъ, като са радва на хубавата нива и на неговитѣ кротки волове. А на есеньта, когато всичкитѣ хора засѣвахъ прѣборанитѣ си ниви, и нашій, да го назовемъ *будала*, криво-лѣво мѣчѣше са и той та кое зася кое остана и за пролѣтъ, но пакъ са надѣваше да му помогне Господъ да излѣзе прѣдъ хора.